

Sygn. akt XVI GC 636/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W., XVI Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Chała - Małkowska

Protokolant: Karolina Celek

po rozpoznaniu w dniu 05 grudnia 2016r. w W.,

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki akcyjnej z siedzibą w W.**

przeciwko **A. M.**

o zapłatę kwoty 55.592,54 zł

I. utrzymuje w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksla wydany w dniu 23 czerwca 2014 roku przez Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W. w sprawie o sygn. akt XVI GNc 2941/14, w części dotyczącej kwoty należności głównej w wysokości 51.400,61 (pięćdziesiąt jeden tysięcy czterysta 61/100) złotych wraz z odsetkami w wysokości ustawowej za opóźnienie od dnia 07 sierpnia 2013 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałej części, nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksla wydany w dniu 23 czerwca 2014 roku przez Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W. w sprawie o sygn. akt XVI GNc 2941/14 uchyla i powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanego A. M. na rzecz powoda (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 3.986,86 (trzy tysiące dziewięćset osiemdziesiąt sześć 86/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje pobrać od powoda (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w W. kwotę 157,20 (sto pięćdziesiąt siedem 20/100) złotych tytułem zwrotu części opłaty od zarzutów, której nie miał obowiązku uiścić pozwany A. M., a co do której istnieją podstawy do obciążenia powoda (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w W.;

V. pozostałą część opłaty od zarzutów w wysokości 1.927,80 (jeden tysiąc dziewięćset dwadzieścia siedem 80/100) złotych, od uiszczenia której pozwany A. M. był zwolniony, przejmuje na rachunek Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w W..

Sygn. akt XVI GC 636/15

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. w W. wniósł w dniu 12 maja 2014 r. pozew przeciwko A. M. prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą (...) o zapłatę kwoty 55 592,54 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 7 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powód jest remitentem weksla własnego pozwanego, opatrzonego datą wystawienia – 21 kwietnia 2011 r. Jako data płatności został wskazany dzień 6 sierpnia 2013 r. Należność

wynikająca z weksła, opatrzonego klauzulą „bez protestu” – mimo wezwania do zapłaty – została zapłacona przez stronę pozwaną jedynie w części, wobec czego powód niniejszym powództwem dochodzi zapłaty pozostałej należności (pozew k. 2-5).

W dniu 23 czerwca 2014 r. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W. XVI Wydział Gospodarczy w sprawie o sygn. akt XVI GNC 2941/14 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksła, w którym uwzględnił w całości roszczenie powodowej spółki (nakaz zapłaty k. 39).

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany A. M. założył zarzuty wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania. Pozwany w pierwszej kolejności kwestionował zasadność wypełnienia weksła wskazując na bezpodstawne rozwiązanie umowy leasingu przez powoda oraz brak doręczenia pozwanemu oświadczenia o wypowiedzeniu umowy. Następnie pozwany wskazywał na brak wykazania przez powoda wysokości dochodzonego roszczenia oraz podnosił zarzut rażącego wygórowania kary umownej z tytułu opóźnienia w zwrocie przedmiotu leasingu wskazując, iż powód nie poniósł w niniejszej sprawie żadnej szkody lub co najwyżej poniósł szkodę pozostającą w rażącej dysproporcji do naliczonej kary umownej (zarzuty od nakazu zapłaty k. 44-46).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) S.A. w W., jako finansujący zawarł w dniu 21 kwietnia 2011 r. z pozwanym A. M. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) w O., jako korzystającym Umowę Leasingu nr (...). Przedmiotem umowy było 690 sztuk podpór stropowych 3,5 m oraz szalunki – sklejka szalunkowa (...). Wstępną opłatę leasingową określono na kwotę 20 275,40 zł, a okresowe raty leasingowe na kwotę 1 739,80 zł. W Ogólnych Warunkach Umowy Leasingu strony określiły, że finansujący będzie mógł wypowiedzieć umowę leasingu ze skutkiem natychmiastowym m.in. w sytuacji, kiedy korzystający pozostaje w zwłoce z zapłatą okresowej opłaty leasingowej lub innych należności na łączną kwotę równą okresowej opłacie leasingowej i pomimo wyznaczenia przez finansującego na piśmie dodatkowego terminu 7 dni do zapłaty tych należności wraz z odsetkami, korzystający nie uiściłby ich. W przypadku wypowiedzenia umowy leasingu korzystający zobowiązany był zwrócić przedmiot leasingu finansującemu w terminie przez niego wyznaczonym. W przypadku uchybienia obowiązkowi zwrotu przedmiotu leasingu miał on zapłacić na rzecz (...) S.A. karę umowną w wysokości 1/15 ostatnio zafakturowanej okresowej raty leasingowej brutto za każdy dzień opóźnienia w zwrocie przedmiotu umowy (art. 7 § 3 ust. 4 (...)). Ogólne Warunki Umowy Leasingu zawierały również postanowienie w kwestii ubezpieczenia przedmiotu leasingu. Zgodnie z art. 4 § 1 ust. 1 (...) przez cały czas posiadania przedmiotu leasingu przez korzystającego był on zobowiązany do ubezpieczenia tego przedmiotu we własnym imieniu i na swój koszt. Na zabezpieczenie roszczeń wynikających z ww. umowy został wystawiony weksel in blanco. Wraz z wekslem została sporządzona deklaracja wekslowa (okoliczności bezsporne, nadto: umowa leasingu nr (...) k. 19-21, Ogólne Warunki Umowy Leasingu k. 23-26, deklaracja wekslowa k. 37).

Z tytułu spłat okresowych rat leasingowych powód wystawił na rzecz pozwanego szereg faktur VAT, m.in. faktury VAT nr (...) na kwotę 2 345,28 zł, nr (...) na kwotę 2 344,84 zł oraz nr (...) na kwotę 2 404,80 zł (faktura nr (...) k. 27, faktura nr (...) k. 28, faktura nr (...) k. 29).

W związku z nieopłacaniem okresowych opłat leasingowych w terminie wynikających z ww. faktur VAT, pismem z dnia 17 września 2012 r. finansujący wezwał korzystającego do zapłaty kwoty 5 920,82 zł w nieprzekraczalnym terminie do dnia 26 września 2012 r. pod rygorem przedterminowego rozwiązania umowy. A. M. nie zapłacił ww. należności we wskazanym terminie, wobec czego pismem z dnia 11 października 2012 r. (...) S.A. skierował do niego oświadczenie o wypowiedzeniu umowy, w którym dokonał rozwiązania umowy leasingu nr (...) na podstawie (...) oraz wezwał pozwanego do zwrotu przedmiotu leasingu w terminie do dnia 18 października 2012 r. A. M. oświadczenie o wypowiedzeniu umowy odebrał w dniu 26 października 2012 r. (wezwanie do zapłaty k. 30, potwierdzenie nadania k. 31-32, oświadczenie o wypowiedzeniu umowy k. 33, zpo k. 34).

Pismem z 15 lipca 2013 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 73 377,90 zł tytułem należności naliczonych na podstawie rozwiązywanej umowy leasingu nr (...) w terminie do dnia 5 sierpnia 2013 r. Powód (...) S.A. w W. wypełnił

weksel na kwotę 73 377,90 zł, który opatrzony został datą płatności przypadającą na dzień 6 sierpnia 2013 r. (wezwanie do zapłaty k. 16, rozliczenie umowy leasingu k. 17, pokwitowanie przesyłki k. 19, kopia weksla k. 36).

Na kwotę zadłużenia składały się:

- kwota 27 194,13 zł tytułem kwoty zdyskontowanej;
- kwota 1 166,32 zł tytułem kosztów dodatkowych;
- kwota 339,33 zł tytułem zapłaty odsetek oraz
- kwota 42 697,08 zł tytułem kar umownych za okres 270 dni opóźnienia.

Wobec rozliczenia kaucji w wysokości 17 785,36 zł wpłaconej przez pozwanego na zabezpieczenie, powód zmniejszył należność kwoty zdyskontowanej do wysokości 11 389,81 zł. Na kwotę pozostałych do zapłaty rat leasingowych (8 rat za okres od 1 października 2012 r. do 1 maja 2013 r.), składały się sumy stanowiące równowartość ceny nabycia rzeczy – czyli kapitał oraz odsetki, czyli koszty „kredytu rzeczowego”. Na koszty dodatkowe składały się natomiast pozostałe do zapłacenia kwoty wynikające z umów ubezpieczenia przedmiotu leasingu, a kwota kary umownej naliczona została za 270 dni opóźnienia przy uwzględnieniu zgodnie z (...) 1/15 ostatnio zafakturowanej okresowej raty leasingowej brutto za każdy dzień opóźnienia w zwrocie przedmiotu umowy, która wyniosła 158,13 zł (twierdzenia powoda k. 100-108, kwota zdyskontowana k. 109, rozliczenie rat leasingowych k. 110, polisa nr (...) k. 111, polisa nr (...) k. 112, nota odsetkowa nr (...) k. 113-114, faktura nr (...) k. 115, faktura nr (...) k. 116, faktura nr (...) k. 117, nota odsetkowa k. 9100079735 k. 118-119, nota odsetkowa nr (...) k. 120-121, nota odsetkowa nr (...) k. 122-123, nota odsetkowa nr (...) k. 124-125, nota odsetkowa nr (...) k. 126, nota odsetkowa nr (...) k. 127-128, nota księgowa nr (...) k. 129, potwierdzenia przelewów k. 132, 133, 134, 135).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych dokumentów złożonych do akt jak również w oparciu o niesporne, bowiem wyraźnie, bądź milcząco przyznane twierdzenia stron, które nie budziły wątpliwości, co do ich zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. Autentyczność złożonych do akt sprawy dokumentów nie była kwestionowana a jednocześnie żadna ze stron procesu nie żądała złożenia ich oryginałów. Aczkolwiek dokumenty te w większości stanowiły dokumenty prywatne w rozumieniu art. 245 k.p.c., to stosowanie do treści art. 233 k.p.c. Sąd, dokonując ich oceny w ramach swobodnej oceny dowodów uznał je za wiarygodne i przydatne dla ustalenia faktycznego a w konsekwencji, poczynił na ich podstawie ustalenia faktyczne. Materialna moc dowodowa dokumentu prywatnego zależy bowiem od jego treści merytorycznej. O materialnej mocy dowodowej dokumentów prywatnych rozstrzyga Sąd zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów (por. art. 233 k.p.c.; K. Knoppek: Glosa do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 września 1985 roku, sygn. akt IV PR 200/85, PiP 1988, nr 5). Sąd, dokonując ich oceny w ramach swobodnej oceny dowodów uznał je za wiarygodne i przydatne dla ustalenia faktycznego.

Wobec nieusprawiedliwionego niestawiennictwa stron na termin rozprawy, Sąd pominął dowód z przesłuchania stron w niniejszej sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego powództwo strony powodowej należało uwzględnić w części.

W pierwszej kolejności wskazać należy między stronami poza sporem pozostawała kwestia zawarcia umowy leasingu nr (...) w dniu 21 kwietnia 2011 r., jak również okoliczność, że powyższa umowa była zabezpieczona wekslem własnym in blanco. Pozwany natomiast kwestionował zasadność wypełnienia weksla wskazując na bezpodstawne rozwiązanie umowy leasingu przez powoda oraz brak doręczenia pozwanemu oświadczenia o wypowiedzeniu umowy. Wskazywał również na brak wykazania przez powoda wysokości dochodzonego roszczenia oraz podnosił zarzut rażącego wygórowania kary umownej z tytułu opóźnienia w zwrocie przedmiotu leasingu wskazując, iż powód nie poniósł w niniejszej sprawie żadnej szkody lub co najwyżej poniósł szkodę pozostającą w rażącej dysproporcji do

naliczonej kary umownej. Sąd zajął się badaniem zasadności niniejszego powództwa odnosząc się jednocześnie do poszczególnych zarzutów zgłoszonych przez stronę pozwaną.

Stosownie do przepisu art. 7091 k.c.: „Przez umowę leasingu finansujący zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, nabyć rzecz od oznaczonego zbywcy na warunkach określonych w tej umowie i oddać tę rzecz korzystającemu do używania albo użytkowania i pobierania pożytków przez czas oznaczony, a korzystający zobowiązuje się zapłacić finansującemu w uzgodnionych ratach wynagrodzenie pieniężne, równe co najmniej cenie lub wynagrodzeniu z tytułu nabycia rzeczy przez finansującego”.

Powodowa spółka dochodziła należności na podstawie art. 7 § 3 Ogólnych Warunków Umowy Leasingu (dalej: (...)). Zgodnie z treścią tegoż zapisu powodowi przysługiwało prawo wypowiedzenia umowy leasingu ze skutkiem natychmiastowym, jeżeli pozwany pozostawałby w zwłoce z zapłatą enumeratywnie wskazanych w tym paragrafie należności leasingowych i pomimo wyznaczonego przez (...) S.A., na piśmie dodatkowego siedmiodniowego terminu – nie uregulował swoich zobowiązań.

Stosownie do przepisu art. 70913 § 2 zd. 1 k.c.: „Jeżeli korzystający pozostaje w zwłoce z zapłatą co najmniej jednej raty, finansujący może dokonać wypowiedzenia po bezskutecznym upływie odpowiedniego terminu dodatkowego do uiszczenia zaległości, który powinien korzystającemu wyznaczyć na piśmie”.

Pozwany w sprawie zarzucał, iż rozwiązanie umowy leasingu przez powoda nastąpiło bezpodstawnie, gdyż pozwany płacił raty leasingowe. Twierdzenie takie pozwanego należy uznać za nieudowodnione. Zgodnie z zasadą rozkładu ciężaru dowodowego (art. 6 k.c.) udowodnienie faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Sąd zwrócił uwagę, iż A. M. podniósł w tej kwestii jedynie gołosłowny zarzut. Strona nie przedstawiła żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń, wskazując jedynie na regularne opłacanie przez niego rat leasingowych. Samo twierdzenie nieoparte żadnymi dowodami nie może stanowić o prawdziwości takiego twierdzenia. Zarzut taki w ocenie Sądu nie zasługiwał na uwzględnienie, jako nieudowodniony.

Dalej kwestionując wypowiedzenie umowy leasingu przez powoda, pozwany wskazywał na brak doręczenia oświadczenia o wypowiedzeniu. Ponownie stanowisko A. M. nie zasługiwało na uwzględnienie. Strona pozwana nie tylko znów nie przedstawiła żadnego dowodu na poparcie swoich twierdzeń, ale również inny stan faktyczny wyłania się z zebranego w sprawie materiału dowodowego. Równocześnie bowiem z kopią oświadczenia o wypowiedzeniu (k. 33) powód przedstawił do akt sprawy zwrotne potwierdzenie odbioru (k. 34), na którym widnieje data odbioru (26.10.2012 r.) i podpis pokwitowania odbioru dokonany przez pozwanego A. M. z dodatkowym dopiskiem „osob.”. W świetle takiego materiału dowodowego, przy równoczesnym braku dowodu przeciwnego, zarzut pozwanego okazał się gołosłowny i jako taki nie podlegał uwzględnieniu.

Mając na uwadze powyższe należało uznać zarzuty pozwanego w omówionych kwestiach za niezasadne oraz wskazać, że powód dokonał ważnego wypowiedzenia umowy leasingu nr (...).

Przechodząc natomiast do kwestii wysokości zobowiązania pieniężnego, a następnie kwestii zarzutu wygórowania kary umownej należy zacząć od wskazania normy art. 70915 k.c.: „W razie wypowiedzenia przez finansującego umowy leasingu na skutek okoliczności, za które korzystający ponosi odpowiedzialność, finansujący może żądać od korzystającego natychmiastowego zapłacenia wszystkich przewidzianych w umowie a niezapłaconych rat, pomniejszonych o korzyści, jakie finansujący uzyskał wskutek ich zapłaty przed umówionym terminem i rozwiązania umowy leasingu”. Obowiązek natychmiastowej zapłaty dotyczy pozostałych rat leasingowych (przewidzianych w umowie a niezapłaconych), a więc tych, których termin płatności przypada po rozwiązaniu umowy na skutek wypowiedzenia. Powstaje on po stronie korzystającego, jeżeli finansujący zgłosi stosowne żądanie. W braku takiego żądania korzystający jest zwolniony z obowiązku zapłaty rat przypadających po rozwiązaniu umowy. W odniesieniu do rat zaległych, korzystający pozostaje zobowiązany do ich zapłacenia. Suma przewidzianych w umowie a niezapłaconych rat (Kwota Zdyskontowana) w niniejszej sprawie wyniosła 11 389,81 zł. Na kwotę tę, jak wskazuje sam

powód składała się kwota stanowiąca równowartość wysokości całej raty pozostałej do zapłaty, czyli z uwzględnieniem wysokości kapitału i odsetek.

Żądanie powoda w zakresie kwoty zdyskontowanej jest zasadne jedynie w części. Zgodnie bowiem ze stanowiskiem Sądu Najwyższego niezapłacone raty, należne finansującemu z chwilą rozwiązania umowy leasingu wskutek jej wypowiedzenia z przyczyn, za które odpowiada korzystający, ulegają pomniejszeniu o części przyszłych rat, obejmujące odsetki, stanowiące koszt "kredytu rzeczowego", zaciągniętego przez korzystającego u finansującego (wyr. SN z dnia 9 września 2010 r., sygn. akt I CSK 641/09; wyr. SN z dnia 12 grudnia 2013 roku, sygn. akt V CSK 566/12). Korzyść podlegająca zaliczeniu na poczet szkody zaspokaja te interesy poszkodowanego, do których zaspokojenia zmierza odszkodowanie. Ogólne założenie odpowiedzialności odszkodowawczej znalazło wyraz w normie art. 70915 k.c. Natychmiastowa, tj. z chwilą rozwiązania umowy leasingu wskutek jej wypowiedzenia, zapłata finansującemu przez korzystającego wszystkich przewidzianych w umowie a nieuiszczonych rat ma na celu przywrócenie takiego stanu, w jakim finansujący znajdowałby się, gdyby korzystający należycie wykonywał umowę leasingu i nie dał powodów do jej przedwczesnego zakończenia. Pełni zatem funkcje odszkodowania za szkodę wyrządzoną finansującemu wskutek naruszenia przez korzystającego umowy leasingu z przyczyn, za które on odpowiada (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2008 r., I CSK 354/07, LEX nr 361435). Pełna jednak kwota ustalonych w umowie a niezapłaconych rat mogłaby przewyższać uszczerbek powstały w majątku finansującego, czyli wykraczać poza wyznaczone przez art. 361 § 2 k.c. granice dopuszczalnej wysokości odszkodowania. Dlatego też w art. 70915 k.c. przewidziano pomniejszenie kwoty umówionych a niezapłaconych rat o dwa rodzaje korzyści: po pierwsze, o korzyści, jakie finansujący uzyskał wskutek zapłaty rat przed terminem określonym w umowie leasingu, i po drugie, o korzyści, jakie finansujący uzyskał wskutek rozwiązania umowy leasingu w następstwie jej wypowiedzenia. Zgodnie z art. 70915 k.c., finansujący może żądać od korzystającego z chwilą rozwiązania umowy wskutek jej wypowiedzenia nie tylko zapłaty rat, których terminy wymagalności przypadły przed tą chwilą, ale i wszystkich pozostałych umówionych rat, których ustalone terminy wymagalności przypadają po tej chwili. Według omawianego przepisu, ostatnio wymienione raty stają się więc natychmiast wymagalne z chwilą rozwiązania umowy leasingu wskutek jej wypowiedzenia, i do tych właśnie rat ma zastosowanie rozwiązanie, które przewiduje pomniejszenie wypłacanych finansującemu rat o korzyści, jakie finansujący uzyskał wskutek ich zapłaty przed umówionym terminem.

Koniecznym elementem wynagrodzenia, które korzystający ma w myśl art. 7091 k.c., obowiązek płacić finansującemu w uzgodnionych ratach, jest kwota odpowiadająca cenie rzeczy nabytej przez finansującego. Ponieważ umowa leasingu pełni funkcję kredytową w szerokim znaczeniu tego słowa (kontrahent korzystającego z rzeczy będącej przedmiotem umowy wykląda środki pieniężne na nabycie tej rzeczy), poszczególne raty, które korzystający obowiązany jest uiszczać, obejmują, obok spłaty równowartości ceny nabycia rzeczy, jeszcze m.in. odsetki, stanowiące koszt "kredytu rzeczowego", zaciągniętego przez korzystającego u finansującego. Do dobrowolnej zapłaty przez korzystającego rat przed umówionym terminem ma z mocy art. 70917 k.c. odpowiednie zastosowanie art. 585 k.c. Zgodnie z tym przepisem, korzystający w razie dobrowolnej przedterminowej zapłaty rat może odliczyć kwotę odpowiadającą wspomnianym odsetkom; jeżeli bowiem nie jest już kredytowany przez finansującego, nie powinien mu z tego tytułu płacić wynagrodzenia. Natomiast w przypadkach, w których – tak jak w niniejszej sprawie – korzystający, stosownie do art. 70915 k.c., obowiązany jest do zapłaty finansującemu wszystkich niezapłaconych rat z chwilą rozwiązania umowy leasingu na skutek jej wypowiedzenia, części przyszłych rat, obejmujące wspomniane odsetki, powinny zostać odliczone od sumy niezapłaconych rat jako korzyści uzyskane przez finansującego wskutek obowiązku korzystającego zapłacenia finansującemu przyszłych rat przed umówionym terminem. Jeżeli bowiem z chwilą rozwiązania umowy odpadł obowiązek finansującego kredytowania korzystającego, nie powinno się już finansującemu należeć z tego tytułu wynagrodzenie.

Z taką też sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Powodowi, w ramach odszkodowania należy się wyłącznie kwota raty leasingowej, pozostałej do końca obowiązywania umowy w wysokości części kapitałowej. Część odsetkowa powinna zostać odliczona jako korzyść związana z uzyskaniem przez niego zapłaty rat przed terminem zapłaty jak również z uwagi na brak konieczności kredytowania przedmiotu leasingu. Ten wrócił bowiem do finansującego. Obliczenie wysokości kapitału i odsetek składających się na poszczególne raty pozostałe do zapłaty zostało dokonane

w oparciu o dokumenty przedstawione przez powoda. Powód do akt sprawy przedstawił szczegółowe rozliczenie poszczególnych rat, rozdzielając je na kapitał i odsetki (k. 110). Łączna suma odsetek z 8 pozostałych do zapłaty rat leasingowych, o jaką należy pomniejszyć wysokość należnego powodowi wynagrodzenia stanowi kwotę 1 818 zł i w tej części roszczenie jako niezasadne na podstawie wyżej przytoczonej argumentacji podlegało oddaleniu.

Następnie Sąd zajął się kwestią wysokości kary umownej naliczonej przez powoda. W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę na błąd rachunkowy dokonany przez (...) S.A. w W.. Powód na podstawie art. 7 § 3 ust. 4 (...) dokonał wyliczenia 1/15 ostatnio zafakturowanej okresowej raty leasingowej brutto i wskazał, że wynosi ona 158,13 zł. Kara umowna w tejże wysokości miała być naliczona za każdy dzień opóźnienia w zwrocie przedmiotu leasingu. Powód wyliczył pozwanemu 270 dni opóźnienia tj. okres od dnia, w którym pozwany zobowiązany był do zwrotu przedmiotu leasingu na podstawie oświadczenia o wypowiedzeniu – od 18 października 2012 r. do dnia rozliczenia umowy – do dnia 15 lipca 2013 r. Dokonując wyliczenia według powyższego powód wskazał, że dochodzi kwoty 42 697,08 zł. Sąd zwrócił jednakże uwagę, iż powód dokonał błędu rachunkowego. Kwota 158,13 zł pomnożona przez 270 dni zwłoki daje karę umowną w wysokości 42 695,10 zł. Wobec powyższego oddaleniu podlegała kwota 1,98 zł.

W dalszej kolejności Sąd zajął się rozpatrzeniem kwestii okresu opóźnienia pozwanego w zwrocie przedmiotu leasingu. Jak wyżej wskazywano powód pismem z dnia 11 października 2012 r. oświadczył o wypowiedzeniu umowy leasingu nr (...) na podstawie (...) oraz wezwał pozwanego do zwrotu przedmiotu leasingu w terminie do dnia 18 października 2012 r. Zgodnie ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru (k. 34) pozwany odebrał ww. oświadczenie w dniu 26 października 2012 r. Niezasadnym wobec tego było naliczenie kary umownej od dnia 18 października 2012 r. W ocenie Sądu pozwany pozostawał w zwłoce od dnia 2 listopada 2012 r. Pismo zawierające oświadczenie o rozwiązaniu umowy oraz wzywające do zwrotu przedmiotu leasingu A. M. otrzymał bowiem jak ww. w dniu 26 października 2012 r. Doliczając dodatkowy termin 7 dni, w ciągu którego w normalnym toku czynności pozwany mógł realnie dokonać zwrotu przedmiotu umowy, za początek popadnięcia w opóźnienie strony pozwanej należało uznać dzień 2 listopada 2012 r. Zasadne okazało się zatem naliczenie kary umownej w kwocie 158,13 zł brutto dziennie za 255 dni opóźnienia tj. w wysokości 40 323,15 zł. Pozostała należność w wysokości 2 371,95 zł podlegała oddaleniu.

Ostatecznie Sąd zajął się rozpatrzeniem zarzutu pozwanego w przedmiocie rażącego wygórowania kary umownej ze względu na brak poniesienia przez powoda szkody. W kwestii tej Sąd zwrócił uwagę, iż rażące wygórowanie kary umownej jest to zarówno sytuacja, gdy zachwiana zostanie relacja pomiędzy wysokością wynagrodzenia za wykonanie zobowiązania a wysokością kary umownej zastrzeżonej za opóźnienie w wykonaniu przedmiotu umowy, z uwzględnieniem okresu opóźnienia, jak i wtedy, gdy zachwiany został stosunek wysokości zastrzeżonej kary umownej do wysokości doznawanej szkody (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2007 r., V CSK 139/07, LEX nr 341635, oraz uchwałę składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2003 r., III CZP 61/03, LEX nr 81615). Kara umowna jest bowiem surogatem odszkodowania, zastrzeżonym w określonej wysokości i nie może prowadzić do niezasadnionego wzbogacenia wierzyciela (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w K. z dnia 28 września 2010 r., V ACA 267/10). Zważyć należy, że skoro istotnym elementem świadczenia jest zaspokojenie interesu wierzyciela, to interes ten nie jest zaspokojony w przypadku świadczenia po ustalonym w sposób wiążący dla obu stron umowy terminie, gdy wysokość i warunki obowiązywania kary strony akceptowały w umowie.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania teoretyczne oraz okoliczności faktyczne niniejszej sprawy, Sąd nie znalazł podstaw do uznania kary umownej zastosowanej przez powoda za rażąco wygórowaną. Art. 7 § 3 ust. 4 (...) jednoznacznie określał, że w przypadku uchybienia obowiązkowi zwrotu przedmiotu leasingu pozwany zobowiązany będzie do zapłaty na rzecz (...) S.A. kary umownej w wysokości 1/15 ostatnio zafakturowanej okresowej raty leasingowej brutto za każdy dzień opóźnienia w zwrocie przedmiotu umowy. Powód jako ostatnią fakturę VAT stanowiącą podstawę tego wyliczenia wskazał fakturę VAT nr (...). Na tej podstawie stawka dzienna kary umownej wyniosła w sprawie 158,13 zł brutto. Badając kwestię rażącego wygórowania, Sąd przed wszystkim zwrócił uwagę na wartość przedmiotów leasingu wynikającą z umowy leasingu nr (...) łączącą strony postępowania (k.19). Zgodnie bowiem z zapisami w niej zawartymi łączna wartość przedmiotów leasingu wynosiła 67 584,67 zł. Zastosowanie zatem dziennej stawki w kwocie 158,13 zł nie stanowi w ocenie Sądu należności rażąco wygórowanej.

Nie sposób zgodzić się również ze stanowiskiem, iż powód nie poniósł szkody. Kara umowna naliczona została przez powoda na skutek opóźnienia pozwanego w zwrocie przedmiotu leasingu. Przez cały okres pozostawiania podpór stropowych 3,5 m oraz szalunki – sklejka szalunkowa (...) powód nie miał możliwości korzystania z nich, w tym także ich sprzedaży czy przekazania w leasing innemu podmiotowi. Niewątpliwie po stronie powoda doszło do zaistnienia szkody. Pozwany zarzucając rażąco wygórowanie kary umownej w sprawie nie powołał się na żadne okoliczności uzasadniające zasadność jej zmniejszenia, poza wskazaniem, iż powód nie wykazał, ażeby poniósł szkodę w związku z opóźnieniem w wykonaniu umowy przez pozwanego. Należy jednak pamiętać, iż instytucja kary umownej, mimo że co prawda jest surogatem odszkodowania to nie są to pojęcia tożsame. Różnica polega właśnie na tym, że strona, która domaga się zapłaty kary umownej nie musi udowadniać wysokości poniesionej szkody, a jedynie zaistnienie okoliczności do jej naliczenia. Ponadto Sąd zwrócił uwagę na normę art. 484 § 1 zd. 1 k.c. w razie niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania kara umowna należy się wierzycielowi w zastrzeżonej na ten wypadek wysokości bez względu na wysokość poniesionej szkody. To zatem nie powód, a pozwany kwestionując stawkę kary umownej powinien wykazać, iż jest ona rażąca wygórowana w porównaniu z poniesioną przez powoda szkodą.

Konkludując Sąd uznał, że powód udowodnił, iż na podstawie art. 70915 k.c. należne mu było odszkodowanie w związku z przedterminowym rozwiązaniem umowy leasingu na skutek okoliczności, za które odpowiedzialność pozwany. Powód jednak dochodził w niniejszym postępowaniu kwoty w łącznej wysokości 55 592,54 zł, która przewyższała należną mu rekompensatę. Należność dochodzoną pozwem należało pomniejszyć o następujące kwoty: 1 818 zł jako sumę części odsetkowych rat pozostałych do końca umowy; 1,98 zł, jako nienależnie naliczonej ze względu na błąd rachunkowy powoda oraz kwotę 2 371,95 zł z tytułu nienależnie naliczonej kary umownej za dni, które nie sposób uznać za pozostawanie pozwanego w opóźnieniu ze zwrotem przedmiotu leasingu.

Mając powyższe na względzie Sąd uznał, że roszczenie powodowej spółki jest zasadne co do kwoty 51 400,61 zł wraz z odsetkami za opóźnienie od dnia 7 sierpnia 2013 r. W związku z powyższym Sąd utrzymał nakaz zapłaty z 23 czerwca 2014 r. w części dotyczącej kwoty 51 400,61 zł o czym Sąd orzekł w punkcie I sentencji.

W pozostałej części nakaz zapłaty należało uchylić i powództwo oddalić o czym Sąd orzekł w punkcie II sentencji wyroku.

W pkt III sentencji wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. W niniejszej sprawie z dochodzonej kwoty 55 592,54 zł Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę w wysokości 51 400,61 zł. Powód zatem utrzymał się w żądaniu w wysokości 92,46 %, wobec czego powinien ponieść 7,54 % kosztów postępowania. Na koszty powoda w niniejszej sprawie składały się opłata od pozwu w wysokości 695 zł oraz koszty wynagrodzenia pełnomocnika w kwocie 3 617 zł wraz z opłatą od pełnomocnictwa. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika została ustalona na podstawie § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustawionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. Nr 490, j.t.). Dokonując w ten sposób stosunkowego rozliczenia Sąd orzekł o zasądzeniu od pozwanego na rzecz powoda kosztów w wysokości 3 986,86 zł.

Przepis art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r., o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594 ze zm.) stanowi zaś, że „kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu”. W związku z tym w pkt IV sentencji wyroku Sąd nakazał ściągnąć od powoda kwotę 157,20 zł na rzecz Skarbu Państwa Kasy Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w W. tytułem zwrotu części opłaty od zarzutów (w wysokości 2.085 zł), której nie miał obowiązku uiścić pozwany A. M., a za którą powód ponosi odpowiedzialność na podstawie stosunkowego rozdzielenia kosztów.

Wobec zwolnienia od kosztów pozwanego w części tj. w zakresie opłaty od zarzutów od nakazu zapłaty w pkt V sentencji wyroku Sąd orzekł o przejściu pozostałej kwoty (1 927,80 zł) na rachunek Skarbu Państwa.

Z tych wszystkich względów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.